

Mustafa MUHARREM

AÇIK ŞİİR

Ah çöl ihmallerinden istenen prova!
Oyunun tam ortasındayız kelimeler kırmızı
sadak ister lanetlesin oklarını, yay
ister yaramızı tana şikâyet etsin
sabahın söylediklerinden
öte bir savunma bırakmayız bu peltek ava.
Hakkımız elbet menekşe bu sedef saati
taş veya tiyatro, dua veya pus
İsa'ya doğru bükülen kuzey
alkışı, konfetiye bizden elbet esirgeyecekti.

Gerçek
serinlerken veremli harflerin hevesiyle
fayton çağrılıyor karanfilden
kovmak için yüzümüzü
keder kardeşlerini mecaza gömdükçe
bizim imanımız oluyor at o feshedilen zeytine.
Çatılmış tüfeklerin, dinlendirilen urbarların
başlattığı yanak odalara serilse de
bu perçem varken bizde, bu divit,
balkonlara bu kadar açılmaz kuş sesleri,
sular savaşı bu kadar ölçemez.

Fotoğraflara müzik uydurmak düşüncesiyle
karartılmazken eve dönmek nişanlılar ve
babalar içinden
çekilen sandal geceye bağlansa bile
orda yatıyor ses, çocuklar çisentiye devirdiğinde

kinlenen ekmekte, incir hiddetinde.
Biz alınımızla resimlemedik mi
kör cümleler hâlinde boyayarak denizi?
Saçlarımızın zimmetine geçen bu maden
melek sözlerinden başka ne ki?

Bizi kırlangıçların acelesinden biliyor onlar
iskambilden, park sevecenliği ve kilden
akşamüstleri “Buğday!” diyorlar
haritalardan sarışın uğultular, koyu
bir tenor ve pişkin bir ikindi beğenerek:
“Buğday kadar kapalı şiir görmedik!”
zabıtalara, kravatlı rüzgâr, amcalar, ablalar

Biz oysa
bir oğlak, bir ısırgan otu,
bir güz kaptırmamak tefeci güneşe
gıyaben gülümserdik öksüz kuyular için
biraz kar yağışı, biraz tasvir, cımbız,
mürekkep, ölüm vesaire
sipariş verecektik en son şehirden
dilsizlikten bir gök, uçurtma salınmış kalplere.
Sussak
dudaklarını geri alıyor yağmur ezgilerden,
konuşsak aşk ve taylar zifirî
nisan gibi
matineden yetim, doktordan gri çıkmasak
kampanalar çalmasa biz ve naçar gardenya
son sahnede gün batımını yere serecektik.